

死者

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Π
N
E
K
P

K
R
A
C
H
T

C
H
R
I
S
T
I
A
N

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

CHRISTIAN KRACHT

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Μετάφραση Βασίλης Τσαλής

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Die Toten*

Συγγραφέας: Christian Kracht

Μετάφραση: Βασίλης Τσαλής

Διόρθωση: Σουλβί Ρηγοπούλου

© 2016, Verlag Kiepenheuer & Witsch

All rights reserved

© 2017, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2017

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-766-2

Στη Φράουκε και στη Χόουλ

We are all so afraid, we are all so alone, we all
so need from the outside the assurance
of our own worthiness to exist. But these things
pass away; inevitably they pass away as the
shadows pass across sundials. It is sad, but it is so.

Ford Madox Ford

Έχω μόνο μία καρδιά,
κανένας δεν το ξέρει εκτός από εμένα τον ίδιο.

Junichirō Tanizaki

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

序

1.

Ήταν ο πιο υγρός Μάιος των τελευταίων δεκαετιών στο Τόκιο· το γλοιώδες γκρίζο του συννεφιασμένου ουρανού είχε γίνει εδώ και μέρες ένα βαθύ, βαθύτατο κυανό, σχεδόν κανένας δεν μπορούσε να θυμηθεί τέτοιες καταστροφικές ποσότητες νερού· κανένα καπέλο, κανένα πανωφόρι, κανένα κιμονό, καμιά στολή δεν έστρωνε σωστά· σελίδες βιβλίων, έγγραφα, *kakemono*¹, χάρτες είχαν αρχίσει να ζαρώνουν· μια πεισματάρα πεταλούδα την είχε βρει η μπόρα την ώρα που πετούσε και την είχε πατικώσει στην άσφαλτο – η άσφαλτος, που στις γεμάτες νερό λακκούβες της καθρεφτίζονταν τα βράδια, έντονα, τα πολύχρωμα φανάρια και τα λαμπόνια των εστιατορίων· τεχνητό φως, κατακερματισμένο από το ακανόνιστο μαστίγωμα της ατέλειωτης νεροποντής.

Ένας νέος, όμορφος αξιωματικός είχε υποπέσει στο τάδε ή στο δείνα παράπτωμα και γι' αυτόν τον λόγο επρόκειτο τώρα να τιμωρήσει τον εαυτό του στο καθιστικό ενός καθ' όλα διακριτικού σπιτιού στα δυτικά της πόλης. Ο φακός της κινηματογραφικής μηχανής είχε τοποθετηθεί σε μια κατάλληλη γι' αυτόν τον σκοπό τρύπα, στον τοίχο που χώριζε το καθιστικό από το

---

1. *Kakemono* ή *kakejiku*, εικόνες ή καλλιγραφίες, συνήθως με μελάνι, οι οποίες αναπαριστούν κάτι. Κρέμονται στον τοίχο. (Σ.τ.Μ.)

διπλανό δωμάτιο, και το κενό γύρω γύρω είχε παραγεμιστεί με λωρίδες υφάσματος, έτσι ώστε να μη διαταράσσεται ο ευαίσθητος χαρακτήρας της τελετουργίας από το κροτάλισμα της μηχανής: Ο αξιωματικός γονάτισε, άνοιξε το λευκό χιτώνιο αριστερά και δεξιά με τα ακροδάχτυλα, τρέμοντας ανεπαίσθητα αλλά με ακριβείς κινήσεις, αναζήτησε και βρήκε τη σωστή θέση, έσκυψε και ψηλάφισε το εξαιρετικά αιχμηρό *tantō*² που ήταν τοποθετημένο πάνω σε μια βάση από σανταλόξυλο, μπροστά του. Έμεινε ακίνητος, αφουγκράστηκε, ελπίζοντας να ακούσει για μία ακόμα φορά τον ήχο της βροχής, όμως το μόνο που άκουσε ήταν το κροτάλισμα της μηχανής πίσω από τον τοίχο.

Αμέσως μόλις η μύτη του εγχειριδίου έσκιζε το ζωνάρι και αποκάτω το λευκό, απαλό δέρμα της κοιλιάς, στην ελάχιστη καμπύλη της οποίας ήταν φυτρωμένες λίγες μαύρες τρίχες, η λάμα διαπέρασε τον μαλακό ιστό και μπήχτηκε στα σωθικά του άντρα, ένας πίδακας από αίμα πιτσίλισε διαγώνια το ζωγραφισμένο με απέραντη τρυφερότητα *kakejiku*. Ήταν σαν να είχε τιναχτεί βίαια εκεί το βυσσινόχρωμο αίμα με πινέλο, από το χέρι ενός καλλιτέχνη, με μια μοναδική κίνηση του καρπού, και να έσκασε επίτηδες διαγώνια πάνω στο *kakejiku*, το οποίο με θαυμαστή απλότητα κρεμόταν εκεί στην κόγχη.

Βογκώντας από τους πόνους, έγειρε ο ετοιμοθάνατος μπροστά, έχοντας χάσει σχεδόν τις αισθήσεις του αλλά, τελικά, καταβάλλοντας τρομερή προσπάθεια, ανασηκώθηκε και πάλι. Τώρα καθόταν εκεί στητός και έσυρε το μαχαίρι, το οποίο ήταν ήδη μπηγμένο στα σωθικά του, πλάγια, από αριστερά προς τα δεξιά,

---

2. Μαχαίρι, ξιφίδιο. (Σ.τ.Μ.)

ύστερα κοίταξε ψηλά, εκεί όπου ήταν η τρύπα στον τοίχο, μέσα από την οποία κατέγραφε η κινηματογραφική μηχανή, στο τέλος έφτυσε μια ζελατινώδη μάζα πηχτού αίματος και τα μάτια του γύρισαν μέσα αντικρίζοντας το άπειρο. Η διαταγή ήταν να μη σταματήσει η λήψη.

Όταν εμφανίστηκε το φιλμ, ένα αντίγραφο του μεταφέρθηκε με τη δέουσα προσοχή λόγω της βροχής, τυλιγμένο σε αδιάβροχο σελοφάν. Τα τελευταία δρομολόγια των τραμ ήταν γύρω στις έντεκα το βράδυ, είχε καταβληθεί προσπάθεια να παραδοθεί το αντίγραφο με ασφάλεια και εγκαίρως.

2.

Ο σκηνοθέτης Έμιλ Νέγκελι από τη Βέρνη καθόταν άβολα, αλλά με τον κορμό όρθιο, στο ετοιμόρροπο μεταλλικό κουβούκλιο ενός αεροπλάνου, και δάγκωνε και μασουλούσε τα ακροδάχτυλά του. Ήταν άνοιξη. Πόσο ιδρωμένο ήταν το μέτωπό του, πώς έπαιζε τα μάτια του νευρικά –γιατί είχε την εντύπωση ότι βρισκόταν πολύ κοντά σε μια επαπειλούμενη καταστροφή–, πώς πιλίζει και ροκάνιζε... Και καθώς το δέρμα πλήγιαζε και κοκκίνιζε από το δάγκωμα, φανταζόταν διαρκώς ότι το αεροπλάνο θα έσκαζε ξαφνικά με μια λάμψη και θα γινόταν χίλια κομμάτια στον ουρανό.

Ήταν φοβερό, δεν ήξερε τι να κάνει. Καθάρισε τα στρογ-

γυλά γυαλιά του, σηκώθηκε για να πάει στην τουαλέτα, όμως όταν σήκωσε το καπάκι και πανικόβλητος κοίταξε μέσα από την τρύπα έξω και κάτω στο κενό, επέστρεψε πάλι στη θέση του στην καμπίνα, έπαιξε ταμπούρλο με τα πληγιασμένα του δάχτυλα πάνω στο εξώφυλλο ενός εικονογραφημένου περιοδικού, και τελικά ζήτησε ένα ποτό, που όμως δεν του το έφεραν ποτέ.

Ο Νέγκελι ήταν καθ' οδόν από τη Ζυρίχη προς το Νέο Βερολίνο, το καμάρι αυτού του ανασφαλούς, δύσκαμπτου, ευμετάβλητου έθνους. Κάτω από τα πόδια του έβλεπε να περνούν οι λεκέδες των δασών του Τούργκαου, φευγαλέα μπορούσες να δεις τη λίμνη της Κωνσταντίας να λαμποκοπά σαν καθρέφτης, ύστερα διέκρινε εκεί κάτω τα απομονωμένα, ακατοίκητα χωριά μέσα σε μια σκιερή πεδιάδα της Φραγκονίας, πετώντας προς τον Βορρά πάντα, αφήνοντας πίσω τη Δρέσδη, ώσπου τα σύννεφα να του κρύψουν και πάλι τη θέα.

Άρχισε πάλι ο βρόντος από λαμαρίνες και τα τραντάγματα – του ανακοίνωσαν ότι για κάποιο λόγο το αεροπλάνο έπρεπε να προσγειωθεί για επισκευή στο κεντρικό αεροδρόμιο του Βερολίνου, κάτι δεν πήγαινε καλά με τον έλικα.

Σκούπισε με την άκρη της γραβάτας το ιδρωμένο του μέτωπο. Κάποια στιγμή, ζητώντας του συγγνώμη, του έφεραν ένα φλιτζάνι καφέ και, πριν βάλει στο στόμα του την πρώτη γουλιά, είδε έξω το άχαρο λευκό.

Πριν από έναν χρόνο είχε πεθάνει ο πατέρας του. Ξαφνικά, σαν να μπορούσε να αποτελέσει ο θάνατος του πατέρα του μια πρώτη ένδειξη για τη δική του θνητότητα, έκανε την εμφάνισή της η μέση ηλικία, εν μια νυκτί, με την επιμελώς κρυμμένη, μυστικά διενεργούμενη μεμψιμοιρία, τη μόνιμη πορφύρα της αυ-

τολύπησης. Το μόνο που είχε να περιμένει τώρα ήταν η προχωρημένη ηλικία, η εποχή του γήρατος, κι ύστερα από αυτό τίποτε άλλο, παρά έναν Νέγκελι πλήρη κενής κι αλλόκοτης γοητείας, γι' αυτό ξεθέωνε στις δαγκωματιές τα δάχτυλά του, έτσι που το δέρμα τους να κρέμεται πια σε ασπριδερές διαφανείς λωρίδες.

Στο σπίτι του στην Ελβετία έβλεπε συχνά στο όνειρό του ότι έβγαινε στον χιονισμένο κήπο του τον χειμώνα εντελώς γυμνός, έκανε μια υπόκλιση όταν ολοκλήρωνε κάποιες ασκήσεις αναπνοής, γονάτιζε και παρατηρούσε τα κοράκια που έκαναν κύκλους πάνω από το κεφάλι του ψάχνοντας για τροφή και τα οποία, δίχως καμιά συνείδηση του εαυτού τους, αιωρούνταν με χάρη κάτω από τον μολυβένιο ουρανό. Δεν έδινε σημασία στο κρύο που του μυρμήγκιαζε τα γυμνά του πόδια, στο κρυστάλλινο στροβίλισμα του αέρα, στα δάκρυα, που έπεφταν μπροστά του στο χιόνι.

Κάποιος φώναξε *Cut!*, ένας βοηθός πλησίασε τον ηθοποιό μ' ένα σταγονόμετρο για να προετοιμάσει την κοντινή λήψη των δακρύων· εκείνος καθόταν εκεί γονατιστός, σαν να είχε παγώσει στη στάση του. Την ίδια στιγμή ορθάνοιξε τα μάτια του, για να μπορέσει πιο εύκολα να δακρύσει με φυσικό τρόπο, σε περίπτωση που τα τεχνητά δάκρυα, όπως πολύ συχνά συμβαίνει, φανούν πολύ ψεύτικα. Εκείνη τη στιγμή, ο Νέγκελι συνειδητοποίησε ότι στεκόταν και μπροστά και πίσω από την κάμερα και ένιωσε ένα αφόρητο ρίγος κατάπληξης ενώπιον αυτού του διχασμού. Σε αυτό το σημείο τις περισσότερες φορές ξυπνούσε.

Ο Έμιλ Νέγκελι ήταν ένας ευπαρουσίαστος άντρας· όταν συζητούσε, το σώμα του έγερνε ελαφρά προς τα εμπρός· ήταν εξαιρετικά ευγενικός, αλλά ποτέ επιτηδευμένα· τα ξανθά, απα-

λά, αλλά και κάπως αυστηρά φρύδια κατέληγαν σε μια λεπτή ελβετική μύτη· ήταν λεπταίσθητος και διακριτικός, ευερέθιστος, πράγμα που είχε ως συνέπεια να κοκκινίζει εύκολα· απέναντι στις άκαμπτες κοσμοεικόνες διατηρούσε μια στάση υγιούς σκεπτικισμού· πάνω από το αδύναμο πιγούνι του σχηματίζονταν τα μαλακά χείλη ενός δύστροπου παιδιού· φορούσε εγγλέζικα, σκούρα καφέ, μάλλινα κοστούμια με διακριτικά σχέδια, των οποίων τα ελαφρώς κοντά παντελόνια κατέληγαν σε ρεβέρ· κάπνιζε τσιγάρα, πού και πού πίπα, δεν ήταν πότης· μέσα από τα ξεπλυμένα γαλάζια μάτια του έβλεπε έναν κόσμο θλιβερό και μυστηριώδη· προφασιζόταν ότι πάνω απ' όλα του άρεσε να τρώει σφιχτά αυγά με βουτυρωμένο χωριάτικο ψωμί και φέτες ντομάτας, στην πραγματικότητα όμως ένιωθε εξαιρετικά δυσάρεστα να τρώει, η διαδικασία της πρόσληψης τροφής τού προκαλούσε ανία, και μάλιστα κάποιες φορές τον αηδίαζε, και έτσι οι άνθρωποι που τον συναναστρέφονταν υπέφεραν εξαιτίας της κακής του διάθεσης, για την οποία υπεύθυνη ήταν η έλλειψη γλυκόζης, όταν συχνά μέχρι το δείπνο δεν είχε βάλει τίποτε άλλο στο στόμα του εκτός από καφέ.

Ο Νέγκελι έχανε τα μαλλιά του, και στην κορυφή και στο πίσω μέρος του κεφαλιού του· είχε αρχίσει να σηκώνει ένα μακρύ τσουλούφι από το ύψος του κροτάφου και να το χτενίζει πάνω από την τόσο απεχθή φαλάκρα του· για να κρύψει το διπλοσάγονο, το οποίο εξακολουθούσε λίγο λίγο να κρεμάει όλο και πιο πολύ, άφησε μούσι, το οποίο όμως, απογοητευμένος από το αποτέλεσμα, το ξύρισε πάλι γρήγορα· οι ρυτιδιασμένοι μελανοί κύκλοι κάτω από τα μάτια του, οι οποίοι μέχρι πριν από λίγο καιρό εμφανίζονταν στον καθρέφτη μόνο το πρωί, τώρα πια δεν

υποχωρούσαν κατά τη διάρκεια της ημέρας· η όρασή του, όταν έβγαζε τα διαφορετικά, ανάλογα με την περίπτωση, γυαλιά που φορούσε, μειωνόταν μέρα με τη μέρα όλο και πιο πολύ, έβλεπε θολά· και τη στρογγυλή σαν την πανσέληνο κοιλιά του, η οποία ερχόταν σε εμφανή αντίθεση με το κατά τα άλλα αδύνατο σώμα του, δεν μπορούσε να την εξαφανίσει, όσο σθεναρά και να πάσχιζε να τη ρουφήξει. Ένωθε μια γενικευμένη εξάντληση, μια σωματική ατονία, μια όλο και πιο έντονη, βουβή μελαγχολία, σε αντίθεση με εκείνη την υπέρμετρη τόλμη του παρελθόντος.

死 者

Βερολίνο, 1930. Ο κορυφαίος Ελβετός σκηνοθέτης κινηματογράφου Έμιλ Νέγκελι ταξιδεύει στην Ιαπωνία με σκοπό να σκηνοθετήσει μια ταινία τόσο άρτια και σημαντική, ώστε να παγιώσει την κινηματογραφική επικυριαρχία της μελλοντικής αυτοκρατορίας του Χίτλερ. Εκεί τον περιμένει ο Υπουργός Κινηματογραφίας Μασαχίκο Αμακάσου, αποβλέποντας στη συνεργασία του για να οδηγήσει τον ιαπωνικό κινηματογράφο σε έναν νέο χρυσό αιώνα. Ο Νέγκελι, ωστόσο, συμμαχώντας με την εβραία κριτικό κινηματογράφου Λότε Άισερ και τον Γερμανό κοινωνιολόγο και θεωρητικό του κινηματογράφου Ζίγκφριντ Κρακάουερ, σκοπεύει να «απογυμνώσει το Ράιχ» με μια μνημειώδη, μοντερνιστική, αλληγορική ταινία τρόμου, ικανή να λειτουργήσει ως προειδοποίηση για την επερχόμενη φρίκη του ναζισμού. Σε έναν κόσμο όπου ήδη ηχούν υπόκωφα τα τύμπανα του πολέμου και η λάμψη των μεγάλων αστέρων ξεθωριάζει, οι δυο πρωταγωνιστές, πλαισιωμένοι από υπαρκτά πρόσωπα του θεάματος, όπως ο Τσάρλι Τσάπλιν, έρχονται αντιμέτωποι με τους δαίμονές τους, αλλά και με την προοπτική της καταστροφής τους.

Αξιοποιώντας τους ρυθμούς του ιαπωνικού θεάτρου Νο, με φόντο την ιστορία του κινηματογράφου, ο Κρίστιαν Κραχτ έγραψε μια φανταστική ιστορία φαντασμάτων, που εξερευνά τη σχέση εικόνας και πραγματικότητας, ερωτικής επιθυμίας και απώλειας, τέχνης και προπαγάνδας, προσωπικής και γεωπολιτικής βίας, αδιέξοδου παρόντος και ζοφερού παρελθόντος.

ISBN 978-960-569-766-2

9 789605 697662

Κωδ. μιλ/σης 25.110

www.epbooks.gr